

Dicsőség Tarziciusz Testvér!

Nagyon megkésve bár, de annál nagyobb szeretettel a szívemben írok neked. Úgy látszik ezt a napot vártam, mikor a máriapócsi Szűzanya kegyképét fogadja községünk. Kérted tőlem, hogy írjam le a nyíracsaádi ikonfestő táborban szerzett élményeimet, mivel én is egy vagyok a sok tanítványod közül, aki itt Nyíracsaádon festhette meg – Isten felé való elkötelezettséged, tudásod, tapasztalatod, vezetésed által – élete első ikonját. Igazán hálás vagyok az Úristennek és rajta keresztül neked Mester, hogy részt vehettem az ikonfestő tábor egy hétig tartó „léleksimogató elmélyülésén”.

Hogy is kerültem hozzátok? Az én Barnáné Emmuskám közvetítésével, hiszen ő már azt tudta rólam, hogy szeretek mindenféle szépségeket a két kezemmel létrehozni, így amikor ő szólt, hogy jön a Mester Nyíracsaádra, nem volt bennem kétség afelől, hogy ez az én lehetőségem is, megfesthetem a családom első Szűzanyát ábrázoló ikonját.

A tudatlanok nyugodtságával vágtam bele a hétnek, számomra ismeretlen emberek között, mégis valami egység uralkodott már az első nap. Mindig csodálattal néztem az ikonokat, apró részletességüket, de az, ami mögöttük volt, van csak most látom már. Így napról-napra szembesültem azzal a ténnyel, hogy nem elég ha valaki meg van áldva némi kézügyességgel, lélekben is oda kell szánnia magát Istennek, hiszen minden jónak, szépnek, tökéletesnek megadója az Úr, és ez a szellemiség árad ránk mikor az ecsetet a kezünkbe vesszük.

A technikai tudás átadása mellett te Tarziciusz Testvér arra ébresztettél rá, hogy az emberi hiányosságaim ellenére Isten jelenlétével (na és persze a tiédde, nélküled nem jött volna létre) képes vagyok egy olyan ikont megfesteni, ami számomra és a családom számára a legtökéletesebb lesz. Ezt láthattuk az utolsó napon, az ikonok szentelésén, ahogy egymás mellé sorakoztatták az elkészült alkotásokat, így megfigyelhettük, ugyanazt a szent képet milyen különbözően festették meg, mégis valamennyi ikonból áradt a mennyei szépség. Köszönetet szeretnék mondani neked a sok fáradozásért, az elfogadásért és törődésért, lelki vezetésért. Köszönöm ikonfestő testvéreimnek, hogy egy vallását ingadozva gyakorló, ikonfestészetben járatlan embert feltétel nélkül el tudtak fogadni.

Most az ikonképünk lekerült a házunk faláról (kiállítják, amiről biztos te is értesültél), üres fehér fal fogad mikor belépek a nappalinkba, hiánya nagyon rossz. Nem tudtam, hogy ez ilyen. Remélem, minél hamarabb ott lehetek egy újabb ikonfestő táborban, addig is tisztelettel: Vajda Dia